

DE
Postorder
Bruid
ROMAN

BETH WHITE

*Voor Robin, Katie en Kim:
mijn zussen, mijn beste vriendinnen.*

Beth White

De postorderbruid

Roman

Vertaald door Susanne Castermans-Nelleke

Voorhoeve

Massacre Island
Mobile Bay, 1704

De Pélican, het oorlogsschip met 56 kanonnen, schokte. Daardoor viel Geneviève Gaillain bijna twee meter naar beneden, over de reling. De draagband van canvas bracht haar met een ruk tot stilstand. Ze greep het doorweekte touw boven haar hoofd en keek omhoog naar de zeelui met hun donkere huid, die hun best deden om te voorkomen dat Geneviève zou vallen in wat zij zo mooi ‘de plomp’ noemden. De draagband slingerde mee met de beweging van het schip, waardoor de horizon op en neer ging op het ritme van de zee die tegen de romp klotste.

Misselijk zocht ze met haar ogen tussen de vrouwen die nog aan boord waren en vond haar zus, leunend tegen de reling met wangen zo bleek als de buik van een zeebaars. Als Geneviève zich overgaf aan haar eigen angst, zou Aimée beslist weigeren om in de draagband te gaan zitten zodra zij aan de beurt was.

En als haar zus niet snel van dat ongezonde schip afkwam, zou ze het niet overleven.

Geneviève keek over haar schouder naar de iele, door de wind vervormde pijnbomen langs de kust, die als tanden in een kapotte kam heen en weer bewogen. Ze was zich al gaan afvragen of ze ooit Louisiane te zien zou krijgen, de plaats die haar nieuwe thuis ging worden – de Nieuwe Wereld, lieve help.

Ze deed haar ogen dicht toen de schokkerige, slingerende af-daling werd hervat.

‘Hou vol, juffrouw!’ schreeuwde de stuurman in de sloep onder haar. ‘U bent er bijna.’

De matrozen boven kozen juist dat moment om het touw los te laten en lieten haar zonder pardon vallen in een plas zeewater op de bodem van de sloep. Er klonk een lachsalvo vanaf het schip, maar ze hernam zich, negeerde het gelach boven haar en begon aan de lastige klus om zichzelf uit de touwen te bevrijden.

De stuurman in de sloep stak met een grijns zijn hand uit om haar te helpen. ‘Welkom op Massacre Island.’

Ze weerstond de neiging om zich los te rukken. ‘Dank u,’ mompelde ze en vond haar waardigheid weer terug door snel te gaan zitten op een van de drie smalle planken die dwars over het midden van de boot lagen. Zodra de draagband weer werd opgehesen, keek ze omhoog en plaatste haar handen rond haar mond. ‘Aimée! Kom op.’

Haar zus deinsde terug voor de zeeman die stond te wachten om haar in de draagband te helpen. ‘Ik kan het niet.’

‘Doe niet zo belachelijk.’ Geneviève deed haar best om aardig te blijven. ‘Het gaat je heus wel lukken!’

De matrozen grepen Aimée beet, duwden haar in de draagband zonder zich iets aan te trekken van haar onderrokken en haar gegil, en lieten haar over de reling zakken. Geneviève nam aan dat ze weinig keus hadden, maar het maakte haar woedend te zien dat ze haar zus behandelden als een stuk koopwaar. Alhoewel, in wezen was ze dat ook.

Na door de lucht te zijn gezwaaid als een baal suiker aan een touw, viel Aimée met een harde klap en een gedempte kreet in de boot. ‘Mijn rok is nat!’

De stuurman grinnikte terwijl hij haar uit de draagband bevrijdde. ‘Voordat de dag om is, wordt u vast nog wel natter, *m’selle*.’

Aimée sperde haar blauwe ogen wijd open en probeerde haar evenwicht te bewaren in de deinende sloep. ‘Wat bedoelt u?’

‘Ga zitten, voordat we door u allemaal in de baai belanden.’ De zeeman schermde zijn ogen af tegen de zon en gebaarde dat

de draagband weer opgehaald kon worden voor de volgende passagier.

‘Geneviève, wat bedoelt –’

‘Aimée, ga zitten.’ Geneviève pakte de klamme hand van haar zus. ‘Straks val je nog flauw.’

Daarop kroop Aimée op de bank. ‘Ik wou dat we nooit waren weggegaan,’ fluisterde ze leunend tegen Geneviève. ‘Ik wil naar huis.’

Geneviève legde haar armen rond haar rillende zus. Er was geen huis meer om naar terug te keren. Er was bruut een einde gekomen aan de tolerantie tegenover de hugenoten in Frankrijk. Hier in Louisiane was er in ieder geval de belofte van een huwelijk, een kans op zelfstandigheid, een huis en kinderen. De beurs met munten in haar zak drukte geruststellend tegen haar dij. Er was zo veel onzeker aan deze onderneming. Ze had beloofd te trouwen met een Canadees die hier al naartoe was gekomen om de omgeving te verkennen en zich te vestigen, en Aimée, hoe jong ze ook was, had beloofd haar voorbeeld te volgen.

Ze moest zich daar wel bij neerleggen, want dat maakte deel uit van de afspraak die ze was aangegaan, evenals het verborgen houden van haar geloof. Zij en Aimée zouden er het beste van moeten maken.

Opnieuw landde er een meisje op de schommelende boot, waardoor Genevièves aandacht werd afgeleid van haar angstige gedachten. Vervolgens kwamen er nog vier naar beneden, een voor een, met een wisselende hoeveelheid geschreeuw en geworstel. Uiteindelijk riep de stuurman die de leiding had: ‘Geen plek meer! De rest nemen we in de volgende ronde wel mee.’

De matrozen hesen de lege draagband op, gooiden hem op een stapel touwen en namen luidruchtig afscheid van de sloep.

Gelukkig waren zij en Aimée gekozen om met de eerste groep te vertrekken. Dan konden ze wellicht nog kiezen waar ze vannacht zouden slapen – waar dat dan ook mocht zijn. *Massacre Island*. Ze huiverde. Wat een naam voor een plek om aan land te

gaan. Maar gelukkig hoefden ze hier niet lang te blijven. Morgen zouden ze verder de rivier opgaan naar hun uiteindelijke bestemming, Fort Louis.

Halverwege de tocht naar de kust waren zij en Aimée al kletsnat van het opspattende zeewater. Desondanks gloeide de wang van haar zus koortsig tegen haar schouder.

Bezorgd streek Geneviève met haar hand over de klamme, blonde krullen van haar zus. Arm kind, ze mocht van geluk spreken dat ze nog leefde. Een van de matrozen had gisteren een zeemansgraf gekregen. Geneviève zelf rilde ook nog van de koorts die ze allemaal in Havana hadden opgelopen, maar zij kon tenminste nog op haar benen staan.

Zodra de sloep dichterbij het strand kwam, tilde ze haar hand op om haar ogen te beschermen tegen de schittering van het zand dat zo wit was als suiker. Ze begon menselijke figuren te ontwaren – mannen – die zich hadden verzameld om hun aankomstgade te slaan. Haar maag trok zich samen. Stond haar toekomstige echtgenoot daar ook bij? Een of andere onbekende Canadees met een bom duiten zoals hen was beloofd?

Met elke slag van de riemen kwam haar ontmoeting met hem dichterbij. Zou hij zijn zoals haar vader, een goede man die het niet was gelukt om zijn dochters te beschermen? Of zou hij zijn zoals de onbeschaafde en gemene dragonders die in hun huis waren ingekwartierd? Zou zij het geluk kunnen hebben dat ze een man zou treffen die zo vriendelijk en behulpzaam was als pater Mathieu? Zo moedig en principieel als de grote *réforme* strijder Jean Cavalier?

Nog enkele meters van het strand verwijderd liep de boot met een schok vast op een zandbank. Aimée kreunde en bewoog in haar armen. Geneviève keek op en zag zich omringd door grijnzende mannen met baarden die tot hun heupen in het water stonden. Ze werd overweldigd door de aanblik van zo veel vale, gerafelde kleding, zonverbrande gezichten en fonkelende ogen.

De jongeman die het dichtst bij haar stond, de enige in uniform – met het blauw, wit en goud van de Franse marine – zette

zijn tricorne af en maakte een buiging, waarbij hij zich nagenoeg doopte in de branding. Hij kwam weer overeind, zette zijn wanstaltige hoofddekseel met een plof weer op en overzag de passagiers van de boot alsof hij handelswaar op de markt bekeek. 'Welkom, *mademoiselles*. Wij zijn hier om u aan land te dragen.'

Geneviève keek met wijd open ogen naar de jongen. Hij kon niet veel ouder zijn dan negentien of twintig en de kloof in zijn kin werd geaccentueerd door een nog dunne, donkere baard. Ja, hij had brede schouders, maar de rest daaronder was slungelachtig.

Ze waren allemaal slank, realiseerde ze zich, kijkend naar de andere mannen. Eigenlijk waren ze broodmager. Opnieuw prikte er een voorgevoel in haar buik. 'Ik kan zelf lopen, *monsieur*. Maar ik zou u dankbaar zijn als u mijn zus wilt helpen. Zij is niet in orde.'

De jongeman richtte zijn blik nu op Aimée, die als een lappenpop tegen Geneviève aan hing. 'We hadden gehoopt dat de koorts uit Havana nu wel over zou zijn.' Hij schoof zijn armen voorzichtig onder Aimées knieën en om haar rug, tilde haar op met een verbazingwekkend gemak en begon naar het strand te waden.

Geneviève negeerde de grove stemmen en de net zo grove handen van de mannen rondom de boot die haar wilden grijpen, en hees zichzelf over de rand.

Direct ging ze kopje-onder. Ze sloeg in het rond en probeerde houvast te vinden, maar zonk verder door het gewicht van haar rokken. Net toen ze dacht dat haar longen zouden barsten, grepen twee handen van staal haar van achter rond haar middel en trokken haar omhoog naar de zoete lucht. Ze hoestte en moest overgeven.

'Laat me los!' Naar adem happend duwde ze tegen de gespierde armen rond haar middel. 'Ik krijg geen lucht!'

'Hou op met schoppen,' gromde de stem tegen haar rug, 'of ik laat u zwemmen.'

'Ik kan helemaal niet zwemmen!'

'Hou u dan rustig en geniet van het tochtje.' Hij gooide haar over zijn schouder en draaide zich om naar het strand.

Geneviève schoof een lok kletsnat haar uit haar gezicht. In het water was haar kapje afgegleden en haar vlecht was losgegaan. Het enige wat ze kon zien was een vaal, ruw, enigszins rozebruin hemd dat plakte tegen harde spieren die zich spanden terwijl haar redder haar half wadend, half zwemmend naar het strand droeg. Met één grote hand had hij de achterkant van haar dij gegrepen om haar op de plek te houden en de andere hield hij uitgestrekt, om zijn evenwicht te bewaren.

Ze tilde haar hoofd op en tuurde naar de *Pélican* in de verte, die met klapperende zeilen tegen de staalblauwe lucht in een fikse noordwestelijke bries op het water lag. Geen scheepsbesluit vol wormen meer als ontbijt. Geen zilt water meer om te wassen en te drinken. Geen onwelriekende kajuit meer die gedeeld moest worden met drie andere nukkige vrouwen.

Ze besefte dat ze veel had om dankbaar voor te zijn.

Er moest een geluid aan haar lippen zijn ontsnapt, want de man bleef stilstaan. ‘Pardon. Ligt u soms niet prettig?’

Ze hing ondersteboven, haar haar sleepte door het water en haar dijen lagen onder de kin van de onbekende man. ‘O, nee, monsieur, ik vroeg me alleen maar af hoe laat de thee geserveerd wordt.’

De lucht van een schor lachje aaide langs haar knieën. ‘Vergeef ons, mademoiselle. Niemand heeft eraan gedacht om u te waarschuwen voor de verdwijngaten.’ Hij ploeterde verder richting het strand.

Verdwijngaten. Welke onverwachte gevaren stonden haar in dit vreemde land nog meer te wachten? Naarmate het water ondieper en helderder werd, zag ze zeedieren zwemmen tussen stukjes bruine, schuimige algen. De zacht rollende branding was totaal anders dan voor de rotsige, ruige kust van Rochefort, net als de witte vogels met hun lange poten en grote vleugels die in de verte neerstreken. Ze waren groot genoeg om een klein kind te dragen.

De baai was groot, de dieren waren groot en de mannen waren groot. Zij en Aimée zouden geheel worden opgeslokt.

De man bleef stilstaan. ‘Vanaf hier kunt u zelf lopen,’ zei hij en

hij liet haar zakken in zijn armen. Even hield hij haar vast om haar aan te kijken.

Vrijmoedig keek ze terug. Zijn magere, hoekige gezicht had een netjes geknipte donkere baard en snor, en zwarte wenkbrauwen boven een paar felle, bruine ogen, net zo geheimzinnig als die van de jongen die Aimée aan land had gedragen. Zijn donkere haar krulde tot op zijn schouders en waaide naar achter vanaf een breed, intelligent voorhoofd.

Hij zei: 'U moet weten dat ik hier alleen maar was om voorraden op te halen, niet voor een vrouw.'

Het was lang geleden dat Tristan een vrouw in zijn armen had gehad. Deze was dun, verformfaaid en doorweekt. Maar ze hield haar armen geklemd rond een mooi gevormde boezem en keek naar hem op met zwart omrande ogen in de kleur van de zee die rond zijn benen klotste.

Als een natte kat siste ze stijfjes: 'Alsof ik zou willen trouwen met een verwaande lummel die mij als een zak meel over zijn schouder gooit en me daarna beledigt zonder de moeite te nemen zichzelf voor te stellen.'

'Mijn naam is Tristan Lanier,' zei hij met zo veel waardigheid als hij op wist te brengen. 'Het spijt —'

'Zet me neer. Ik waag het er wel op met die verdwijngaten.'

En toen zag hij de tranen. Medelijden weerhield hem ervan om haar op haar weelderige derrière in het zand te laten vallen. Daarom liet hij haar benen los, maar hield een stevige arm achter haar rug. 'Hier is het zand hard en redt u het wel.'

'Dank u wel.' Ze wilde weglopen, maar haar knieën knikten. 'O!' bracht ze hijgend uit, maar hij ving haar op en trok haar stevig tegen zich aan. 'De grond gaat op en neer!'

'Dat zal nog wel even zo blijven. Gun uzelf even de tijd voordat u probeert om...'

Maar ze had zich al losgerukt en liep wankelend het droge zand op, waar ze het strand aftuurde. Ze moest haar ogen dichtknijpen tegen de zon die plotseling achter de wolken vandaan was gekomen.

Tristan volgde haar blik. 'Wat is er?'

'Ik zie mijn zus nergens.'

Alle mannen die de vrouwen in de sloep te hulp waren geschoten, hadden hun beloning in de wacht gesleept en daarna de schaduw opgezocht. De sloep was alweer onderweg naar het schip voor een tweede lading. Tristan stond alleen met deze vrouw op het strand.

'Kom,' zei hij op iets mildere toon. 'Ik breng u wel naar het pakhuis. Daar zal ze wel zijn.'

Ze knikte en trok haar doorweekte rokken wat omhoog om hem achterna te kunnen lopen. Toen ze moeizaam een van de hoge duinen opliepen, keek hij stiekem naar haar. Ze leek een vrouw die net was ontwaakt en daarna oog in oog bleek te staan met haar grootste nachtmerrie. De mooie, zeegroene ogen schoten van links naar rechts om te kijken naar de cirkelende meeuwen die op zoek waren naar eten, en ze had duidelijk moeite om haar evenwicht te bewaren. Haar leren laarsjes, dun en gebarsten, boden niet veel bescherming tegen het hete zand.

Halverwege blokkeerde een enorme pol helmgras de weg. Tristan ging voorop om het aan de kant te duwen zodat zij erlangs kon zonder de sprieten in haar gezicht te krijgen. Aan de andere kant bleef ze staan en legde even een hand op zijn onderarm.

'Monsieur Lanier, ik moet u om vergeving vragen. Ik was niet erg vriendelijk, ondanks uw hulp.' Ze beet op haar lip en keek weg. 'Dat ik... dat ik me zorgen maak, is geen excuus voor mijn gebrek aan dankbaarheid.'

'Excuses aanvaard, mademoiselle.'

Een vage glimlach krulde haar lippen en vond de weg naar haar ogen, waardoor haar gezicht niet langer dat van een spich-tige feeks leek, maar van een heel mooie, jonge vrouw. Haar haar

droogde op in donkere golven die in het felle zonlicht donkerbruin en brons oplichtten, en op een charmante manier had ze verspreid wat sproeten op haar rechte neus. Ze kon niet veel ouder zijn dan zeventien of achttien jaar.

Ze greep de opwaaiende lokken met een zelfbewust gebaar beet en draaide ze tot een geïmproviseerde knot achterop haar hoofd. 'Bij gebrek aan de juiste sociale protocollen, m'sieur, moet ik mijzelf maar voorstellen. Ik ben mademoiselle Geneviève Gaillain, afkomstig uit Rochefort.' Ze maakte een reverentie waarvan de gratie slechts minimaal werd ontsierd door een wankel stapje achterwaarts in het helmgras.

Tristan greep haar pols voordat ze de helling kon afrollen. 'Het is me een zeer grote eer met u kennis te maken, ma'm'selle.'

Ze keek vluchtig naar hem alsof ze zijn oprechtheid wilde peilen, maar stond wel toe dat hij haar hielp overeind te blijven en over de duinen te lopen. Ze zweeg terwijl ze voortzwoegden tussen het strand en het pakhuis bovenaan de helling. Hij kon niet vatten wat zo'n mooie, aantrekkelijke jonge vrouw naar de rimboe van Louisiane had gebracht om een echtgenoot te vinden. Waren de mannen in Rochefort soms doofstom en blind?

Het pakhuis – het grootste van de gebouwen die waren opgericht tijdens de Franse bezetting van Massacre Island – stond tussen twee kapschuren in en was altijd gevuld met een wisselende hoeveelheid etenswaren, zoals meel, suiker, gerst, melasse, wijn, reuzel en vlees. Onder het drieënhalve meter hoge dak lag het ook vol met stapels houten dakspanen, allerlei kookpotten, bijlen, geweren en slagersmessen; als geschenken voor de indianen lagen er rode kousen – hun lievelingskleur – evenals handbellen en glazen kralen.

Maar toen Tristan de kromgetrokken voordeur van het pakhuis openschoof, dacht hij niet langer aan wat hij had willen kopen.

Om de hoek van de deur, op een onbewerkt krukje met drie poten, zat het mooiste meisje dat hij ooit had gezien, met de handen zedig in elkaar gevouwen in haar schoot. Ze was het middelpunt

van alle aandacht. Met knipperende ogen zo blauw als viooltjes, keek ze op naar Tristans broer Marc-Antoine en haar lichtblonde krullen vielen van onder een wit geplooid kapje op haar tengere schouders. Haar ovale gezicht was smal omdat ze ziek was, maar haar ivoorkleurige huid glansde met de zuiverheid van een camee.

Ook zag hij de verdoofde blik van Marc-Antoine. Het leek wel of zijn broer tegen een muur was gelopen.

Geneviève rende hem voorbij. 'Aimée!'

De twee vrouwen omhelsden elkaar, maar direct gilde het knappe meisje: 'O, Ginette! Je maakt me weer helemaal nat!'

Geneviève liet haar los en bekeek het gezicht van het meisje aandachtig. 'Is alles goed met je?'

Aimée knikte. 'Er is goed voor me gezorgd, zus.' Ze tuitte haar mooie lippen en keek vluchtig naar de mannelijke toeschouwers die de ontmoeting belangstellend gadesloegen.

'Is dat zo?' Geneviève legde haar arm rond de schouders van Aimée en keek naar de omstanders zoals Jeanne d'Arc naar de Engelsen bij Orleans moet hebben gekeken.

Blijkbaar was Geneviève Gaillain prima in staat om voor haar zusje te zorgen, zodat Tristan zich niet langer verantwoordelijk voor hen voelde. Op dat moment had hij trouwens ook dringender zaken met zijn broer te bespreken.

Hij gaf Marc-Antoine een klap op zijn schouder. 'Kom op, je hebt me beloofd om me te helpen de voorraden naar mijn boot te brengen.'

Marc-Antoine knipperde met zijn ogen. 'O. Ja.' Hij maakte een wat krampachtige, ongebruikelijke buiging naar de dames. 'Mademoiselles.'

Tristan greep zijn weifelende broer bij de mouw en trok hem naar de openstaande deur van het pakhuis. 'Je hebt alle tijd van de wereld om je aandacht aan hen te wijden zodra de dames zich eenmaal in het fort hebben geïnstalleerd.'

Marc-Antoine keek over zijn schouder. 'Maar wat nou als een andere kerel met haar aanpapt voordat ik weer vrij heb?'

‘Ze heeft jouw gezicht toch als eerste gezien, nietwaar?’ Zijn broer had de slappe Aimée uit de armen van haar zus overgenomen en aan land gedragen, net zo voorzichtig als een moeder haar pasgeboren baby droeg. En iedere keer als Marc-Antoine een andere kant op keek, waren de blauwe ogen van het meisje steeds naar zijn gezicht gegaan.

Marc-Antoine haalde zijn schouders op. ‘De genegenheid van een vrouw wordt vaak geleid door nabijheid, is mijn ervaring.’

Tristan grinnikte. ‘Laten we dan maar hopen dat ze weer in jouw nabijheid komt op een geschikter moment. Ik heb nieuws van de bovenrivier.’

‘Nieuws?’ Marc-Antoine keek hem direct aan. ‘Wat dan?’

Tristan gebaarde in het rond met zijn arm. ‘Niet hier.’

Enmaal buiten het pakhuis schakelde Marc-Antoine over op de taal van de stam waar hij als tiener een jaar doorbracht. ‘De Alabamas? Is er wat gebeurd met hen?’

Tristan antwoordde in dezelfde taal. ‘Nee, waarom denk je dat?’

Het gezicht van Marc-Antoine klaarde op. ‘Wat is er dan?’

Tristan ging zachter praten. ‘De Britten hebben waarnemers gestuurd naar de Koroa – en misschien ook wel naar de Kaskaskia. Als Bienville de handel stroomopwaarts wil beschermen, kan hij beter iets bedenken om die indianen ervan te overtuigen dat het voor hun het beste is om met ons samen te werken.’

‘Dus ze willen nog steeds ons grondgebied innemen? Wij waren hier het eerst!’

‘Ze zullen pas tevreden zijn als ze de rivieren en de havens beheersen.’ Tristan haalde zijn schouders op en paste zich aan aan het boze looptempo van zijn broer. ‘Maar dat geldt ook voor koning Lodewijk en Pontchartrain. Straks wordt het nog oorlog.’

‘We zullen zelf waarnemers moeten sturen om de band met de indianen te verstevigen.’ Marc-Antoine kreeg een ondeugende, innemende grijns op zijn gezicht. ‘En, broer, daar zijn wij het meest geschikt voor.’

Tristan bleef stilstaan. ‘O nee. Het is niet langer mijn verantwoordelijkheid om Bienville te behoeden voor problemen.’

‘Je weet toch dat je eigen veiligheid afhangt van het lot van Louisiane? Trouwens, hoe kun je ons in de steek laten nu de Britten ons willen beroven?’

‘Jij redt het wel. Hoe denk je trouwens 25 vrouwen en al hun prullaria naar het fort te transporteren in twee kleine barken en een vissersboot?’

‘De pinas moest naar Veracruz om buskruit te gaan halen.’ Marc-Antoine begon richting het strand te lopen, waar de sloep zo te zien weer een lading passagiers van de *Pélican* aan land zette. ‘Toen we eenmaal hoorden van de komst van de *Pélican*, was ik de enige officier die beschikbaar was om haar op te wachten.’ Geïrriteerd zwaaide hij met zijn hand. ‘Nou ja, ik en Bienvilles schoothondje, Dufresne.’

Tristan knikte, blij dat hij zich niet langer hoefde bezig te houden met de koloniale politiek. ‘Je moet die jonge Dufresne in de gaten houden. Hij heeft vast nog meer achter de hand dan alleen zijn onderarm. Eerder vanmiddag liep hij rond te snuffelen in het kantoor van La Salle. Toen hij doorhad dat ik hem had gezien, liep hij weg en deed net of hij iets op de grond zocht, maar er is iets... iets vreemds met die kerel.’

Marc-Antoine wreef over zijn voorhoofd. ‘Bienville heeft me ingehuurd als tolk, niet als oppas.’

‘Hij heeft je hiernaartoe gestuurd omdat hij je kan vertrouwen.’ Tristan sloeg een arm om de schouder van zijn broer. ‘Dus stop met zeuren en doe het gewoon. En wie weet, broertje, hou je er nog een vrouw aan over ook!’

‘Dat zou zomaar kunnen.’ Marc-Antoine keek hem schuin aan. ‘Waarom ga je niet langs bij de nederzetting? Het is al weer even geleden dat jij je voor langere tijd in de beschaving hebt begeven.’

‘Ja, en met een goede reden. Ik heb dit jaar mais gezaaid en kan niet langer dan een paar dagen weg.’

‘Als je je wat zou opknappen, zou er best wel eens een vrouw gek genoeg kunnen zijn om met je mee terug te gaan.’

Tristan lachte. ‘Ik ben niet gek genoeg om een Française mee te nemen naar Plantage Lanier, dus zet dat idee maar uit je hoofd. Meer erfgenamen dan jij heb ik niet nodig.’

‘Tristan –’

Tristan hield hem met een tikje op zijn arm tegen. ‘Hou op,’ zei hij luchtig. ‘Ik ben bijzonder gelukkig met mijn onafhankelijkheid. Ik kan gaan en staan waar ik wil en hoef aan niemand rekenschap af te leggen, behalve aan mezelf. Het is een prima leven zo.’ En dat zei hij tien keer per dag tegen zichzelf.

Marc-Antoine schudde zijn hoofd. ‘Het minste wat je kunt doen is je bark uitlenen om ons te helpen de jongedames naar de nederzetting te transporteren.’

Tristan fronste. ‘Niemand gaat mijn boot gebruiken.’

‘Dan blijf jij toch de kapitein. Tristan, we kunnen geen van die vrouwen hier op het eiland aan hun lot overlaten. We hebben niet genoeg mannen om hen te beschermen tegen... nou ja, tegen de mannen.’ Marc-Antoine lachte. ‘Je begrijpt me wel.’

Tristan keek weg en stelde zich de zusjes Gaillain voor, het ene nat en verhit door terechte verontwaardiging, het andere bleek en teer als een vlinder. Geen van beiden mocht worden overgelaten aan de twijfelachtige zorg van een handjevol verveelde en wellustige jonge soldaten.

Zijn geweten leek het te winnen van zijn zakelijkheid. Vluchtig keek hij naar Marc-Antoine die stond te glimlachen. Met tegenzin begon Tristan ook te lachen. ‘Vooruit dan maar. Eén tocht stroomopwaarts met zo veel mogelijk parkieten als je aan boord kwijt kunt, meer niet! Daarna ben ik er weer vandoor – en vraag me niet om te blijven.’

Geneviève wiegde heen en weer op de ruwe, houten bank die haar voor het avondeten was toegewezen en haar ogen vielen vanzelf dicht. Haar rokken zaten vol opgedroogd zout en waren gekreukt, haar nek kriebelde alsof er mieren onder haar kraag waren gekropen en haar onderarmen voelden aan als schuurpapier. Kortom, ze verlangde naar een bad.

Op weg naar het avondeten had pater Mathieu zijn lome pupillen al gemeld dat er geen tijd of gelegenheid zou zijn voor dat soort geneugten voordat ze in Fort Louis waren. En dan wellicht ook niet. De regen in augustus was nogal ‘onvoorspelbaar’, had de geestelijke toegegeven, daarbij de strakke blik van Geneviève ontwijkend.

Die kneep haar ogen iets samen en stelde zich de kleine bergbeek voor waarin zij en Aimée als kinderen hadden gespeeld. Ze stelde zich de ijskoude stroom voor waarin haar rokken nat werden en haar blote voeten blauw van de kou. Misschien zou ze het nooit meer koud hebben. Waarschijnlijk zou ze nooit meer door verse sneeuw lopen of papavers plukken of kastanjehoning eten...

Resoluut opende ze haar ogen en keek strak naar het zongebruinde gezicht van de jonge soldaat die tegenover haar aan tafel zat. Hij glimlachte verlegen en ging toen weer verder met het opschrokken van zijn stoofschotel.

Terwijl ze haar eigen lepel oppakte, bedacht ze ook dat ze nooit meer zou hoeven te zien hoe haar huis tot de grond toe afbrandde in de nasleep van een burgeroorlog. Ze hoefde alleen maar haar eigen geloof voor zich te houden.

En een mens kon best zonder sneeuw.

‘Ginette, wanneer gaan we naar bed?’

Geneviève keek met een schuin oog naar Aimée, die links van haar zat achter een onaangeroerd bord. ‘Strakjes, *cherie*.’ Ze leunde opzij en fluisterde: ‘Ze hebben geprobeerd ons zo goed mogelijk te ontvangen en dus moeten we zo goed mogelijk eten. Trouwens, jij moet eten om op krachten te komen.’

‘Ik heb geen trek.’ De stem van Aimée trilde. ‘Ik ben moe.’

‘Nog heel even, dan kunnen we ons terugtrekken.’

‘Maar ze blijven me maar aangapen.’

Geneviève keek de tafel langs en zag al direct diverse mannen die hun ogen extatisch op Aimée gefixeerd hadden. Een jonge officier die opviel vanwege zijn rossige krullen, voelde blijkbaar haar ogen en knikte zonder in verlegenheid te zijn gebracht, waarna hij verder praatte met de man die naast hem zat. ‘Ze hebben al heel lang geen jonge, blanke vrouwen meer gezien. Daar wennen ze nog wel aan.’

‘Dat mag ik hopen.’ Aimée maakte een lang gezicht. ‘Denk je dat ze Frans spreken?’

‘Ik verzeker u, mademoiselle, dat we elk woord begrijpen dat u zegt. Wij Canadezen zijn ook Fransen, geen barbaren.’

Nee maar. Geneviève keek over haar schouder en zag een lange man met donker haar vanuit de schaduw van de deuropening op haar af komen. Vol opluchting herkende ze Tristan Lanier, de man die haar vanmiddag aan land had gedragen.

Aimée leek de humor in Laniers ogen niet op te merken en met een rood hoofd zei ze: ‘Het spijt me voor de belediging, monsieur, maar een mens wordt nu eenmaal moe als hij moet eten als een vogel in een kooi waarop alle ogen gericht zijn.’

Geneviève raakte bestraffend haar arm aan. ‘Het is niet nodig om zo onbeleefd te zijn.’

Maar Lanier glimlachte en maakte een wat stramme buiging. ‘*Touché*, kleine kanarie. U moet ons onze collectieve bewondering vergeven. Mijn naam is Tristan Lanier.’

Aimée hield haar kleine, puntige kin iets omhoog en stak gracieus haar hand uit. 'Ik aanvaard uw excuses, monsieur. Ik ben Aimée Giselle Gaillain uit –' Ze keek Geneviève, die haar had geknepen, kwaad aan. 'En dit is mijn zus, Geneviève.'

Het lukte Geneviève om zich op te trekken aan de rand van de tafel en een nederige reverence te maken. 'We hebben elkaar al eerder ontmoet.'

Lanier boog zich heel galant over de vingers van Aimée, alsof ze in een grote Parijse salon zat in plaats van op een winderig eiland in een geïmproviseerde aanbouw van een pakhuis. 'Mademoiselle.' Zijn ogen bleven twinkelen toen hij haar vingers losliet en rechtop ging staan, maar de aanhoudende stilte in de lange, smalle ruimte bracht zijn blik naar de officier met het rossige haar. 'Dufresne, laat u deze mannen zich de hele avond vergapen aan onze gasten? Bienville heeft toch zeker wel voorzieningen getroffen voor hun overnachting hier?'

De blik van de roodharige betrok. 'Natuurlijk, hoewel dat jou niets aangaat, Lanier.' Hij stond op en knipte met zijn vingers. 'Kom, mannen. Er wordt van ons verwacht dat we deze barak verlaten en overlaten aan de dames.' Hij pakte zijn bord en lepel op en liep naar de uitgang. In het voorbijgaan keek hij Aimée even aan. 'Mademoiselle Kanarie,' mompelde hij zo poeslief dat Geneviève zich ongemakkelijk voelde. Na een buiging verliet hij de ruimte, gevolgd door de ietwat treuzelende, onwillige soldaten.

Geneviève wees naar de lege plek aan de andere kant van de tafel. 'Wilt u ons wellicht gezelschap houden, monsieur Lanier?'

Lanier kroop op de bank en zijn geamuseerde blik vertoonde rimpels van moeheid. 'Mademoiselle Gaillain, als u dat heerlijke eten laat staan, schuift u het dan alstublieft naar deze kant van de tafel zodat ik eraan kan beginnen.'

Aimée keek de Canadees met half toegeknepen ogen aan, maar willigde zijn verzoek in.

In deze schaars verlichte ruimte leek Lanier in de ogen van Geneviève nog langer en wilder dan op het strand. Zijn versleten,

roodachtige hemd was rond de contouren van zijn schouders opgedroogd en zijn donkere haar viel in dikke golven op de openstaande kraag. Zijn bruine handen vertoonden grote witte littekens op de knokkels en ze kon het niet laten om te bedenken hoe hij zich had verwond.

Ze ging met haar ogen naar zijn gezicht en zag dat hij naar haar keek. Waarschijnlijk leek ze hem te taxeren op zijn potentie als partner, ondanks dat hij beweerde niet geïnteresseerd te zijn. Snel keek ze van hem weg, maar niet voordat zijn lippen al een glimlach hadden gevormd.

‘U heeft allebei nogal wat indruk gemaakt op de mannen van Fort Louis – ook op mijn jongere broer.’ Lanier draaide zich om om een kroes te pakken die op de tafel achter hem was achtergelaten. ‘Hij bleef maar praten over de blauwogige engel die hij vanmiddag het pakhuis had binnen gedragen.’

‘Kapitein Lanier was allervriendelijkst,’ zei Aimée stijfjes.

Haar zus ergerde zich duidelijk aan zijn geamuseerde toon, waarna Geneviève probeerde het gesprek een meer algemene richting te geven. ‘We zijn erg benieuwd naar de rest van onze reis, m’sieur. Reizen u en uw broer met ons mee naar de nederzetting?’

Hij keek enigszins geïrriteerd. ‘Ik ben bang van wel.’

Geneviève wachtte op nadere uitleg, maar hij at zwijgend door. Ze waagde nog een poging. ‘Hoe vroeg moeten we morgenochtend klaarstaan voor vertrek? Ik begrijp dat we nog een halve dag reizen voor de boeg hebben.’

Hij zuchtte en keek haar aan. ‘Dat klopt. Mijn broer heeft uw priester instructies gegeven om klaar te staan zodra het licht wordt. De reis zal een stuk prettiger zijn als deze wordt volbracht voordat het echt heet wordt.’ Hij perste zijn lippen op elkaar. ‘Trouwens, u zult veel te doen hebben zodra u in Fort Louis aankomt en bovendien moet ik voor zonsondergang weer thuis zijn.’

Ze wilde hem vragen waar dat ‘thuis’ was. Waarschijnlijk was dat niet Fort Louis. ‘Waar komen we eigenlijk te wonen? Nie-

mand kon ons details geven over ons leven hier.' Ze ging met haar hand naar de kriebelende opstaande kraag van haar jurk. 'Ik vermoed dat we allemaal totaal ongeschikte kleding voor dit klimaat hebben meegebracht.'

Laniers donkere ogen gleden over haar heen. 'Wat minder... benauwde kleding zal zeker comfortabeler zijn.' Hij lepelde het laatste beetje van de stoofschotel op en zei nonchalant: 'Ik neem aan dat u in de nederzetting wordt ondergebracht bij families die ruimte voor u hebben gemaakt.'

'Maar ons is een eigen huis beloofd!' Blijkbaar was Aimée niet langer vastbesloten om een waardige stilte in acht te nemen.

Lanier bekeek Aimée zonder enige uitdrukking op zijn gezicht. 'Bienville zal zich niet druk maken om beloftes die zijn gedaan door degenen die niet de macht hebben om ze na te komen.' Hij haalde zijn schouders op. 'Zodra u trouwt, zal uw echtgenoot zo goed als hij kan voor u zorgen – en u zult moeten leren het daarmee te doen.' Hij stond op en boog met meer dan een zweem van spot. 'Maar ga niet alleen af op wat ik zeg. Tenslotte zal ik niet blijven om daarachter te komen.'

De zon was niet meer dan een strookje roze chifon aan de oostelijke horizon toen Geneviève over het vochtige zand achter de zwarte soutane van pater Mathieu aanliep naar wat leek op een veredelde vissersboot die lag te dobberen in de donkere branding. Ze keek achterom om er zeker van te zijn dat haar zus achter haar aanliep. Aimée had vannacht weer die nachtmerrie gehad en haar gegil had Geneviève met een schok gewekt uit haar slaap. Het was haar gelukt Aimée wakker te maken en haar hijgende gesnik te sussen zonder ophef te veroorzaken, maar ze was weer terug naar bed gegaan met een afdruk van tanden in de zijkant van haar hand en hernieuwde woede voor de dragonders die hun huis waren binnengevallen.

Opgelucht zag ze dat Aimée op dat moment om een duin heen liep in gezelschap van de drie andere jonge meisjes. Ze liepen te giechelen om de sjokkende gang van de mollige ziekenzuster Marie Grissot die voor hen uit marcheerde met meer vastberadenheid dan gratie. Zuster Gris, zoals ze haar noemden – om haar te onderscheiden van haar metgezel, zuster Marie Linant – hield met haar ene hand haar opbollende habijt boven het zand, en met de andere probeerde ze te voorkomen dat haar kap zou afwaaien.

Geneviève prees zich gelukkig dat haar eigen kapje stevig onder haar kin zat vastgebonden en dat haar rokken te kort waren om zich rond haar enkels te wikkelen. Ze had erover gedacht om haar bijbel bij zich te houden, zodat ze daarin kon lezen tijdens de lange reis naar het fort, maar had toch besloten geen onnodige vragen te riskeren. Hij lag onderin haar hutkoffer die, samen met de rest van de bagage van de *Pélican*, al naar het strand was gebracht op een kar die werd getrokken door een kreupele os. Het arme dier had zijn verontwaardiging over die taak kenbaar gemaakt met geknor, dat slechts in hevigheid was overtroffen door het gesnurk van zuster Gris van vannacht.

‘Waarom heb je zo’n lach op je gezicht, kleintje?’ Pater Mathieu was wat achtergebleven om met haar op te kunnen lopen en hield voor het evenwicht een arm uitgestoken als de vleugel van een glanzende merel, terwijl hij met de andere een schilderij omklemde van de Madonna met kind dat hij helemaal vanuit Rochefort had meegenomen. Om zijn bruine ogen verschenen rimpels van plagerige genegenheid.

‘Omdat ik blij ben op vaste grond te kunnen lopen, al is het maar een paar minuten.’ Geneviève bood hem haar elleboog als ondersteuning en hij nam die aan met een dankbare blik. De priester liet zelden zijn leeftijd blijken, maar te oordelen naar de spaarzame rand grijze haren die net zijn schouders raakten, moest hij over de zestig zijn. Ze bekeek de schaduwen onder zijn ogen, de gele tint van zijn verweerde gezicht. De koorts had hen alle-

maal hard getroffen en pater Mathieu had geholpen met de verzorgende taken tijdens de zwaarste uren van de nachten op zee.

Hij zuchtte. ‘Denk je dat we de rest van de reis naar het fort gewoon zouden kunnen lopen?’

Ze grinnikte. ‘Alleen als u van plan zou zijn om Petrus te evenaren door op het water te lopen.’

‘En we weten allemaal hoe goed dat afliep,’ zei hij geamuseerd. ‘Ze noemen het hier Massacre Island. Ik blijf me maar afvragen hoe het aan die vreselijke naam is gekomen.’

‘Daar denk ik liever niet aan.’ Geneviève ontwaarde nu drie vaartuigen op het water. Ze leken onrustbarend klein. ‘Passen we wel allemaal op die kleine bootjes?’

‘Liefje, we zijn nu zover gekomen. Onze Lieve Heer zorgt er heus wel voor dat we op onze bestemming aankomen.’ Geneviève knikte en bedacht zich niet voor de eerste maal dat Gods wil wel heel onvoorspelbaar was. Een deel van hun oorspronkelijke gezelschap was op zee omgekomen en er was geen garantie dat de rest van hen zonder verdere incidenten de nederzetting zou bereiken.

Misschien was ze ten onrechte te cynisch. Wellicht was haar geloof wel zwak. Maar ze leek de vragen die haar op onbewaakte momenten bestookten niet langer de baas te kunnen blijven.

Ze rechtte haar schouders en lachte naar de priester. ‘Tot nu toe is de reis wel... interessant geweest, vindt u ook niet? Wat vindt u trouwens van monsieur Lanier?’

Op het moment dat Tristan Lanier de eetzaal had verlaten na het ongemakkelijke gesprek van die avond, was zijn knappe jongere broer binnengekomen. Die had zich met diepe buigingen voorgesteld aan alle jongedames en chaperonnes en zijn charmante lach was vaak en luid te horen geweest. Nadat de vrouwen zich hadden geëxcuseerd om te gaan slapen, was hij blijven praten met de geestelijke.

‘Hij lijkt me een man met een nogal sterke begeerte,’ antwoordde pater Mathieu droogjes. ‘Het lijkt me verstandig om je zusje bij hem vandaan te houden.’

‘Waarom? Denkt u dat hij...’ Geneviève durfde haar zin niet af te maken. Waren ze Frankrijk ontvlucht om hier in een nog gevaarlijker situatie terecht te komen?

Pater Mathieu schudde zijn hoofd. ‘Het is niet zozeer het gedrag van de jonge kapitein dat in de gaten moet worden gehouden, liefde, als wel dat van onze kleine Aimée.’

Blijkbaar had hij het over Marc-Antoine en niet over Tristan. Geneviève beet op haar lip, vreemd genoeg opgelucht. ‘Ik ben het met u eens dat Aimée te vrijpostig is, maar dat komt omdat ze zo naïef is.’

‘Misschien wordt het tijd dat ze hoort wat jij en Jean Cavalier voor haar hebben gedaan. Hij was het die jullie uit de gevangenis heeft bevrijd en toen hij me vertelde hoe jullie daar werden behandeld –’

‘En u. We zouden hier niet zijn als u niet bereid was geweest om naar Jean te luisteren.’

‘Ach. Kindje, ik zou geen oog meer dicht hebben gedaan als ik wist dat ik twee weeskinderen had achtergelaten in die nachtmerrie in de Cevennen – en dat allemaal omwille van een religie. Het is mijn hoop dat we hier een klimaat kunnen creëren waar alle christenen, of ze nu katholiek of gereformeerd zijn of iets daar tussenin, vrij zijn om gezamenlijk hun geloof te belijden.’ Zijn stem steeg uit boven het geraas van de branding en hij klonk krachtiger dan ze hem in dagen had gehoord.

‘Dat is een nobele droom van u.’ Ze klopte even op de bevende hand op haar arm. ‘Maar ik zou die maar niet uitspreken binnen gehoorsafstand van kapitein Lanier – of iemand anders hier met gezag. Zolang Lodewijk op de troon zit, zijn we nog steeds een katholieke staat.’

‘Zijne Majesteit denkt dat hij het geloof zuiver kan houden.’ Pater Mathieu schudde zijn hoofd. ‘Maar zulke uitwassen van materialisme – en regelrechte barbaarsheid – heb ik nog nooit gezien. Hoe kan het goed zijn om je eigen landgenoten te vermoorden, alleen maar omdat hun interpretatie van de Bijbel niet

in lijn is met die van de paus? En hoe kan het goed zijn om te leven in vergulde zalen waarin minstens één minnares en een heleboel onwettige kinderen wonen, terwijl onschuldigen zoals jij en je zusje worden beroofd van jullie ouders en huis?’

‘Alstublieft, weest u toch voorzichtig!’ Geneviève stond stil en greep de arm van de priester vast. Ze hadden het strand bereikt en waren binnen gehoorsafstand van soldaten en zeelui die daar rondliepen en hutkoffers, dozen en vaten op hun schouders hesen, waarna ze spetterend naar de boten liepen.

Hij lachte schaaapachtig. ‘Je hebt gelijk, natuurlijk. Trouwens, zo’n preek is verspild aan de rechtschapenen. Ik zal hem bewaren voor het publiek dat het nodig heeft.’ Hij lachte om haar geschrokken blik. ‘Maak je geen zorgen. Ik kan heus wel subtiel zijn als dat nodig is.’

Geneviève keek hem gemaakt streng aan. ‘Verstandig als een serpent, hmm?’

‘Helemaal.’ Hij trok haar mee in de richting van een officier die toezicht hield bij het afladen van de kar. ‘Pardon, m’sieur, kunt ons adviseren aangaande de procedure voor het aan boord gaan?’

De officier draaide zich om, nam zijn hoed af om zijn voorhoofd af te vegen en onthulde daarbij een krullende, rossige haardos. Geneviève herkende de jonge officier die tegenover haar had gezeten in de eetzaal.

Hij maakte een buiging. ‘Goedemorgen, meneer pastoor, mademoiselle.’ Hij gebaarde naar de drukke bedrijvigheid. ‘Zoals u kunt zien, zijn we nog niet helemaal gereed om aan boord te gaan, maar uw punctualiteit is prijzenswaardig.’ Zijn ogen vonden die van Geneviève. ‘En hoe zijn de dames de nacht doorgekomen? Ik hoop dat u wel bent gevaren bij de eerste dag in de Nieuwe Wereld.’

‘Redelijk,’ zei ze zonder enig enthousiasme. De vreselijke nachtgeluiden waren anders geweest, maar niet minder verontrustend dan die van de vele ratten op de *Pélican*. En de nachtmerrie van

Aimée mocht niet genoemd worden. ‘Ik moet u nogmaals bedanken voor de bereidheid van uw mannen om hun bedden op te offeren voor ons.’

‘Het is geen offer wanneer men eraan denkt dat die bedden binnenkort wellicht gezamenlijk worden opgewarmd.’ Zijn geslepen toon werd verzacht door een fonkeling in zijn groenachtige ogen. ‘Binnen de huwelijksbanden, uiteraard. Vergeeft u mij, meneer pastoor.’

De pater lachte. ‘Uiteraard, mijn zoon. Ik weet zeker dat jullie jongemannen hebben uitgekeken naar het gezelschap van onze achtenswaardige schoonheden.’

‘En de werkelijkheid overtreft onze verwachtingen. Maar we zijn nog niet behoorlijk aan elkaar voorgesteld.’ De officier boog nogmaals en deze keer met een zwierig gebaar van zijn hoed met pluim. ‘Ik ben adjudant Julien Dufresne, tot uw dienst.’

Geneviève maakte een reverencie. ‘Ik ben Geneviève Gaillain. Dit is pater Mathieu.’

Dufresne pakte haar hand en kuste de vingertoppen. ‘Made-moiselle, het is mij een waar genoegen.’ Zijn ogen schoten over haar schouder toen hij weer omhoog kwam. ‘Eén van deze jongedames is uw zus, als ik het goed heb. Ik zie de gelijkenis.’

Geneviève draaide zich om en zag Aimée en de andere drie meisjes giechelend bij elkaar staan, een klein stukje verderop. ‘Kom hier, meisjes. Ik wil jullie voorstellen aan adjudant Dufresne.’

Alle vier kwamen naar voren en stelden zich met veel gegiechel en reverences voor.

‘Barbe Savarit!’

‘Ysabeau Bonnet – *bon jour*, m’sieur.’

‘Élisabeth le Pinteaux.’ Arme Élisabeth, zo verlegen en nog zo zwak van de koorts, dat het leek alsof ze zo kon flauwvallen.

Aimée pakte de arm van het meisje en knikte statig. ‘Aangenaam met u kennis te maken, m’sieur. Mijn naam is Aimée Gaillain.’

Dufresne kuste elk meisje de hand. ‘Aangenaam,’ mompelde hij en bleef even hangen boven de slanke vingers van Aimée. Hij liet

haar pas los toen ze ongeduldig een rukje gaf. Met een kleine glimlach sprak Dufresne de geestelijke aan. 'Als u zo vrij wilt zijn om uw bekoorlijke pupillen naar het eind van de steiger te begeleiden, zullen wij beginnen met inschepen zodra iedereen is gearriveerd.' Hij boog en wijdde zich weer aan zijn taken zonder nog één keer om te kijken.

Geneviève voelde zich niet op haar gemak en keek schuin naar haar zus.

Duidelijk gepikeerd haalde Aimée haar schouders op. 'Kom, meisjes, laten we gaan kijken om er zeker van te zijn dat deze sukkel onze bagage niet in het water laten vallen.' Ze tilde haar rokken op en beende naar de bedrijvigheid bij de loopplank.

De andere drie meisjes haastten zich achter haar aan, zodat Geneviève slechts kon volgen aan de arm van de geestelijke. Sukkel? Wanneer had haar zusje van gewone komaf het idee gekregen dat ze beter was dan iemand anders, met name de mannen die haar een dienst bewezen? Wellicht was ze iets te optimistisch geweest over de vermeende naïviteit van Aimée. Pater Mathieu zou zijn handen vol hebben om die vier in het gareel te houden.

‘Een opmerkelijk en onvergetelijk verhaal’

LAURA FRANTZ , auteur van *De pioniersdochter*

Geneviève Gaillain en haar zus reizen begin achttiende eeuw als postorderbruiden naar de Franse kolonie in Louisiana, op de vlucht voor hun verleden. Als hugenoten waren ze hun leven in Frankrijk niet zeker en daarom hebben ze beiden beloofd te trouwen met een man in de Nieuwe Wereld.

Geneviève weet dat haar leven daar niet makkelijk zal zijn, maar ze zal in ieder geval een eigen huis en familie hebben, zonder de angst om onthoofd te worden. Maar wanneer ze verliefd wordt op Tristan Lanier – een kaartenmaker die opkomt voor de gelijke behandeling van de inheemse bevolking – beseft ze dat zelfs in dit land van vrijheid een vredig bestaan geen garantie is. En het geheim dat ze bewaart zou wel eens de ondergang van de kolonie kunnen betekenen.

BETH WHITE woont in het zuiden van de Verenigde Staten en is dol op muziek en literatuur. Haar passie voor muziek kan ze kwijt in haar werk als muziekdocente op een middelbare school. In haar vrije tijd stort ze zich op haar grootste hobby: schrijven.

Voorhoeve

ISBN 978 90 297 2367 1 NUR 342

9 789029 723671

www.uitgeverijvoorhoeve.nl